

4. Ортега-и-Гассет Х. Восстание масс/ Х. Ортега-и-Гассет – М.: АСТ МОСКВА: ХРАНИТЕЛЬ, 2007. – 269 с.
5. Сорокин П.А. Социальная и культурная динамика/П.Сорокин //Сорокин П.А. Человек. Цивилизация. Общество. — М.: Политиздат, 1992.- 543с.
6. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций/ С.Хантингтон – М.: ООО «Издательство АСТ», 2003. – 603 с.
7. Хейзинга Й. Homo ludens. В тени завтрашнего дня/ Й.Хейзинга.- М.:Наука, 1992. – 326с.;
8. Шпенглер О. Закат Европы / О.Шпенглер. -М.: Мысль, 1993.- 667с.

УДК 316.77

Наумова М.Ю.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, факультет соціології, кандидат соціологічних наук, доцент, докторант

НОВІ МЕДІА ТА ТРАДИЦІЙНІ ЗМІ: МОДЕЛІ СПІВІСНУВАННЯ

Технологічна революція останнього десятиліття утілилася в інтеграції різних способів комунікації в інтерактивні інформаційні мережі. Об'єднання у одній системі текстів, зображень і звуків в глобальній мережі і в умовах відкритого і недорогого доступу, фундаментально змінює характер соціальних комунікацій. Авторка робить спробу дослідити майбутнє традиційних ЗМК – преси, радіо, телебачення за умов експансії нових цифрових медіа.

Ключові слова: соціальна комунікація, нові медіа, засоби масової комунікації, нові комунікаційні технології, Інтернет.

Технологическая революция последнего десятилетия воплотилась в интеграции разных способов коммуникации в интерактивные информационные сети. Интеграция в одной системе текстов, изображений и звуков, в глобальной сети и в условиях открытого и недорогого доступа, фундаментально изменяет характер социальных коммуникации. Автор делает попытку исследовать будущее традиционных ЗМК – прессы, радио, телевидения, -- в условиях экспансии новых цифровых медиа.

Ключевые слова: социальная коммуникация, новые медиа, средства массовой коммуникации, новые коммуникационные технологии, Интернет.

Technological revolution of the last decade was incarnated in integration of different methods of communication in interactive networks. Association in one system the texts, images and sounds, in a global network and in the conditions of the opened and inexpensive access, fundamentally changes character of social communication. An author gives it a shot to probe the future of traditional mass media – presses, radio, television -- at the terms of expansion of new digital medias.

Key words: social communication, new media, mass media, new communicative technologies, Internet.

Актуальність теми. У масштабах всього людства продовжується розвиток нової комунікативної системи (нових медіа), які розглядають найчастіше як союз інтерактивних комунікативних технологій і цифрових засобів трансляції, в яких головним посередником стає мережа Інтернет. Цей процес виступає як основа зміни умов взаємодії, тобто це не просто технічний або технологічний, але і соціокультурний процес. Тому нові медіа потрапили у фокус соціологічних досліджень і сьогодні аналізується в концепціях трансформації сучасного суспільства як один з ключових чинників. Як стверджує М. Маклюєн, комунікативна революція ХХ в. забезпечила аудіовізуальній культурі історичний реванш над письмовим дискурсом. Благородний алфавітний порядок спочатку в кінофільмах і радіомовленні, потім в телебаченні поступився місцем чуттєвій, нерелективній комунікації. Технологічна трансформація не менших масштабів відбулася на рубежі століть. Вона утілюється в інтеграції різних способів комунікації в інтерактивні інформаційні мережі.

Іншими словами, формуються супертекст і метамова, вперше в історії об'єднуючи в одній системі письмові, усні і аудіовізуальні засоби комунікації. Інтеграція у одній системі текстів, зображень і звуків в глобальній мережі і в умовах відкритого і недорогого доступу, фундаментально змінює характер комунікації. Зазначимо, що прогнози щодо соціокультурної динаміки, в основі якої лежить нова комунікаційна система варіюють від епатажних футуристичних зарисовок, до цікавих і обґрунтованих гіпотез. Так, Рейнгольд, Кастельс і ін. кажучи про децентралізацію, інтерактивність, індивідуалізацію характерних для нових форматів комунікації, намагаються змодельювати культурні атрибути «електронної взаємодії». Але яка ж доля чекає традиційні ЗМІ за умов бурхливого і непередбаченого розвитку новітніх цифрових комунікацій? Чи можемо ми передрікати повільну кончину традиційних засобів масової комунікації – преси, радіо, телебачення?

Метою цієї статті є осмислення статусу нових комунікацій в сучасному соціокультурному полі та прояснення режимів їх співіснування із традиційними медіа.

Гене́за нових ме́діа: техноло́гічні та соціокульту́рні аспекти. Історія розвитку мас-медіа - це не лише історія технічних інновацій, бо їх становлення пов'язане і з грандіозними соціальними інноваціями. ЗМК, або мас-медіа, є відносно новим соціальним інститутом, функція якого полягає у виробництві і поширенні знань в найширшому значенні слова. Так, одне з найчастіше цитованих визначень, що належать М. Яновицу, свідчить: "Масова комунікація охоплює інститути і техніку, за допомогою яких спеціалізовані групи використовують технологічні засоби (пресу, радіо, кіно і т. д.) для поширення символічного змісту на великі, гетерогенні і надзвичайно розсіяні аудиторії" [7, с. 52]. На думку Джона Томпсона, "масова комунікація є інституціоналізованим виробництвом і масовим поширенням символічних матеріалів за допомогою передачі і накопичення інформації" [10, с. 219].

Загальні характеристики ЗМК як соціального інституту дані в роботах Д. Баррата [5], О. Бойда-Барреля і П. Брема [6]. Видається, що найбільш значущі характеристики цього порівняно нового інституту такі:

- 1) як і більшість сучасних інститутів, мас-медіа є інституціо-організаційною єдністю;
- 2) інститут ЗМІ виконує особливу, тільки йому властиву функцію створення інформаційного аналога суспільства шляхом побудови визначеної картини світу, а також освітлення функціонування інших соціальних інститутів;
- 3) виступаючи як рупор громадської думки, інститут масової комунікації в силу свого мобілізаційного потенціалу - здібності впливати на великі групи людей - грає особливу роль в сучасному політичному процесі.

Етапи розвитку мас-медіа найтіснішим чином пов'язані зі змінами соціуму. Так, виникнення перших газет в XVIII ст. найбезпосереднішим чином пов'язане з виходом на політичну арену нового класу - буржуазії, для якої вони стали засобом реалізації економічних, політичних і культурних цілей (саме тоді виникає метафора "четверта влада", яка фіксувала їх величезне значення в суспільстві, авторство якої приписується як англійському романістові Г. Філдингу, так і політичному філософові Э. Берку). Згодом ЗМК стали чи не основним інструментом економічних і політичних взаємодій і конфліктів, необхідною передумовою становлення ліберальної економіки і конституційної демократії, так само, втім, як і бюрократичних економік, авторитарних і тоталітарних політичних режимів. Розвиток ЗМК йшов в ногу з поступом в соціальній і культурній організації. Урбанізація, підйом життєвих стандартів і збільшення вільного часу, становлення сучасної бюрократії і інші глобальні соціокультурні процеси були б неможливі у відсутність мас-медіа, які являються не лише одним з символів сучасного світу, але і дуже активним каталізатором усіх громадських змін.

Термін «нові медіа» (НМ) вперше постав наприкінці минулого сторіччя. До 1980-х років основою для ЗМІ — періодики, радіо й телебачення — були аналогові й друковані носії. Однак із стрімким розвитком цифрових, мережових, комп'ютерних, інформаційних, ігрових (а згодом і мобільних) технологій і комунікацій ЗМІ зазнали суттєвої трансформації. Нові здобутки не лише позначилися на традиційних у класичному розумінні медіа (приміром,

зараз складно уявити собі періодичне видання, яке б не послуговувалося графічними редакторами перед публікацією того чи іншого зображення), а й призвели до появи нових медіа. Засновані на нових, цифрових носіях, безпосередньо пов'язані з еволюцією комп'ютерів та Інтернету, широко впроваджені в різні сфери, вони стали інтерактивнішими за традиційні, чим теж суттєво відрізнялися від них. Втім, на початку виникнення нових медіа під означеним терміном часто розуміли власне згаданий процес появи й поступу цифрових і мережових технологій та комунікацій.

Трансформація медіа відбувалася на цивілізаційному зламі, коли на зміну індустріальному приходило постіндустріальне (інформаційне) суспільство. Воно стало новим етапом розвитку соціуму, а інформаційно-комп'ютерна революція — процес інформатизації всіх сфер життя (суспільства в цілому і людини загалом) — його квінтесенцією. Новітні технології надзвичайно потужно, радикально трансформували матеріально-виробничу й соціальну сфери людства. Водночас відбулися й значні зміни обробки, виробництва й передачі інформації, самого підходу до її подачі.

Рушійними силами означених трансформацій стали комп'ютеризація, інтернетизація, медіація і віртуалізація інформації. Саме комп'ютер уперше дав змогу подати (не лише окремо, а й разом) будь-який із видів інформації — текстовий, звуковий, відео чи зображальний — у цифровій формі. Інтернет як віртуальний простір разом із здатністю комп'ютерної пам'яті до миттєвого відтворення, своєю чергою, посприяв значному приростові знань, колосальному розширенню інформаційних меж і витворенню нової інформаційної картини світу як наслідку. Саме суттєво оновлена медіа-сфера загалом і нові медіа зокрема стали її основними виразниками, чи не найбільш визначальним чинником для остаточного переходу від споживчого індустріального суспільства до постіндустріального, зі знанням, інформацією в центрі, а потому — суспільства інформаційного.

Згадана інформатизація забезпечує нові медіа все більшою кількістю учасників комунікації. Її багатовекторність, нові умови функціонування, коли багато учасників підтримують комунікацію із багатьма, за нинішнього інтенсивного розвитку спроможні модифікувати комунікаційну модель «багато — багатьом» у ледве не «всі — всім», настільки масштабними є спроможності й перспективи нових медіа. Слід підкреслити інтегруючу роль і інтерактивність НМ через що вони:

- 1) включають своїх медіа-попередників (періодичний друк, ТБ і так далі);

- 2) стають каталізатором появи досить специфічних форм соціальності і соціальної інтеграції.

У соціальних і комунікативних дисциплінах поняття НМ визначається в цілому сімействі термінів, ключовими з яких є:

- 1) Поняття "Мас Медіа" (Mass Media) або "ЗМІ - засоби масової інформації" або "старі медіа" - традиційні засоби масової інформації, тобто телебачення, радіо, газети, журнали, кіно, відео.

- 2) Поняття "Мультимедіа" (Multimedia) - термін ринково-технологічний, такий, що характеризує комунікативні і споживчі можливості комп'ютера: поєднання текстовою, візуальною і аудіоінформації; засоби перетворення, редагування і зберігання даних різного типу; можливість різних комунікацій зовні - вивід на друк, з'єднання з відео, телебаченням і телефонією, "спілкування комп'ютерів" в мережах і т.ін. Мультимедіа означає, також, конвергенцію різних типів даних. У цьому значенні "мультимедіа" став споживчим терміном, що слугує для орієнтації користувачів комп'ютерів в різноманітних функціональних можливостях останніх. [2;3].

Принциповим моментом в соціологічній інтерпретації НМ. є уявлення про конвергенцію. Центральний пункт уявлень про конвергенцію -образ ідеальної комунікативної системи НМ ("інформаційній супермагістралі"), у якій відбувається інтеграція звуку, відео- і текстових даних з можливістю зберігання в гігантських бібліотеках; інтеграція включає також інтерактивні механізми. [8;9;11]

Особливо цікаві когнітивні наслідки експансії цифрових комунікацій. Яким чином НМ, інтегровані в комп'ютерні мережі, змінюють глибокі когнітивні структури сприйняття,

осмислення і оцінки соціальної реальності. Чи можна говорити сьогодні про генезис під впливом агресивної віртуальності і в ній нового типу соціального знання. Всі передумови для цього в наявності. По-перше, трансляція всіх видів повідомлень в одній і тій же системі, індукує їх інтеграцію в загальній когнітивній структурі. Прийом аудіовізуальних новин, освітніх передач і шоу на одному і тому ж засобі - це ще один крок до змішення змісту, який вже має місце в телебаченні. З погляду засобу різні види комунікації схильні запозичувати принципи один у одного: інтерактивні освітні програми виглядають як відеоігри; випуски новин будуються як аудіовізуальні шоу; судові процеси транслюються як "мильні опери"; спортивні ігри ставляться професіоналами так, що вони стають все більш схожими з фільмами в стилі action і так далі.

По-друге, вибір різних повідомлень в одній і тій самій комунікаційній формі, при легкому перемиканні з одного на інше (сайт, канал, хвилю і тому подібне), скорочує ментальну відстань між різними джерелами когнітивної і сенсорної залученості. І, оскільки, вони зберігають свої відмінні риси як повідомлення, в той же час будучи змішані в символічному комунікаційному процесі, їх коди зливаються в цьому процесі, створюючи багатоликий символічний контекст, що виникає з випадкової суміші різних значень.

По-третє, мультимедіа охоплюють в своїй сфері більшість видів культурного виразу у всій їх різноманітності. Їх прищеза рівносильне кінцю розділення між аудіовізуальними засобами і друкарськими засобами масової інформації, загальнодоступною і високою культурою, розвагами і інформацією, освітою і пропагандою. Всі прояви культури, формують чудову синкретику цифрового всесвіту, який зв'язує в гігантському супертексті минуле, сьогодення і майбутнє, формуючи нове символічне середовище.

Особливості новітніх комунікаційних систем. Інтернет змушує переосмислити класичні визначення і категорії комунікативістики. Коли ми говоримо, що Інтернет є засобом масової комунікації, стає ясно, що ні слову масовий, ні слову засіб не можна дати точного визначення. Що таке масова аудиторія? Що таке засоби комунікації? Яким чином можна передавати повідомлення? У традиційні них уявленнях комунікація є процес передачі інформації між адресантом (відправником інформації) і адресатом (одержувачем інформації). Інакше кажучи, в основі комунікації лежить відома схема «джерело — канал (передачі інформації) — адресат (аудиторія). Проте, коли ми розглядаємо Мережу, кожен з елементів даного ланцюжка зазнає зміни. Інтернет немов грає традиційною схемою «джерело — повідомлення — одержувач», інколи зберігає її в первинному вигляді, інколи додає їй абсолютно новий характер. Так, джерелом повідомлення може бути як одна людина (якщо це торкається, наприклад електронних листів), так і ціла соціальна група. Само повідомлення може бути традиційною статтею, написаною журналістом або редактором, історією, що створювалася довгий час різними людьми, і навіть простий бесідою в чаті. Одержувач (або аудиторія) даного послання також може варіювати ось одного до декількох мільйонів, може змінюватися, а може і не змінюватися, в залежності ось ролі, яку виконує сам одержувач (наприклад, будучи творцем повідомлення). Природно, що одна з основних проблем соціології комунікацій і комунікативістики в цілому — роль каналу (channel) як засоби передачі даних і його дія на саму інформацію і її сприйняття — набуває в разі мережевих взаємодій особливого значення. У найбільш явній формі цю ідею задовго до широкого поширення Мережі висловив відомий канадський комунікативіст і культуролог Маршал Герберт Маклюен (1911–1980), який виніс її в заголовок однієї зі своїх книг - « The medium is the message».

Насправді носій інформації не ідентичний повідомленню, але визначає його характер. Простий приклад: історія філософії на компакт-диску у вигляді роману або фільму не лише виглядає інакше, ніж на сторінках фоліанта без ілюстрацій, скажімо, того ж Бертрана Рассела або Річарда Рорті, де вона викладена на мові науки, що використовує спеціальний термінологічний апарат, недоступний без спеціального вивчення. Вона дійсно інша. Книги дають нам константну інформацію, і суспільний сенс цього факту величезний. Мережа — носій постійно змінної інформації. Жодна сторінка в Інтернеті не зберігається в незмінному

вигляді, але постійно удосконалюється. Нема жодної гарантії, що доступна сьогодні сторінка збережеться завтра.

Інтернет є багатобічним ЗМК, який створює безліч різних форм комунікації. Можна погодитися із запропонованим М. Морріс і К. Оган виділенням в ньому 4 типів:

1) *асинхронна комунікація «один на один»* (електронні листи);

2) *асинхронна комунікація «багато з багатьма»* (наприклад, мережа Юзернет: зведення, листи розсилок, де потрібний согласіена розсилки, або пароль для входу в програму, в якій повідомлення стосуються визначених тим);

3) *синхронна комунікація «один на один», «один і декілька», «один з декількома»* будується довкола якої-небудь конкретної теми, наприклад, «ролеві ігри, чати»;

4) *асинхронна комунікація*, де зазвичай користувач намагається розшукати сайт для здобуття певної інформації; тут можна зустріти комунікацію «багато і один», «один на один», «один і багато» (веб-сайти, гороскопи).

Відносно традиційних ЗМК Інтернет виграє відразу по декількох параметрах:

1) *мультимедійність*. Інтернет об'єднує візуальні, звукові, друкарські і відео-аспекти других ЗМК; до того ж користувачі отримують певні економічні вигоди: ціна пересилки листа по електронній пошті набагато нижче його пересилки за допомогою звичайної пошти;

2) *персоналізація*. Інтернет забезпечує необхідною інформацією на будь-якому рівні зацікавлених в ній індивідуумів або груп людей; доставка може бути забезпечена згідно з перевагою користувачів через персоналізацію вмісту, розсилку по електронній пошті і кабельному телебаченню;

3) *інтерактивність*. Інтернет передбачає діалог, т.з. зворотний зв'язок (feedback), а не монолог, який характеризує традиційні ЗМК. Взаємодія, діалог і зворотний зв'язок між сотнями користувачів можливі через електронну пошту, інформаційні табло, форуми, чати і телеконференції;

4) *відсутність посередників*. Інтернет дає можливість прямого доступу уряду до населення, населення до влади без втручання і маніпулятивної дії з боку ЗМК. [4, с.201]

Однак не слід ототожнювати нові медіа суто зі Всесвітньою мережею, комп'ютерами, новітніми технологіями й інтерактивністю. Із часом те ж цифрове телебачення й онлайн-видання почали вважати традиційними (якщо в когось взагалі була спокуса мати їх за нові медіа бодай на початку їхнього становлення), а конвергенція як зближення, злиття різних аспектів медіа й мультимедійні редакції утвердилися як звичний, невід'ємний атрибут нинішньої журналістики.

Канібалізація чи мирне співіснування? Цифрова ера й нові медіа як її чи не найголовніший атрибут знаменували формування нового медіа-середовища, що накладає свій відбиток як на ЗМІ, так і на журналістику в цілому. Вона вже усвідомила згадану смерть відстаней і звикає до роботи в кіберпросторі. Однак чи передбачає це поступовий відхід традиційних медіа, їх знищення медіа новими? Відповідь однозначна — ні. По суті, між традиційними і новими медіа немає жодного «смертельного» протистояння, лишень конкуренція, боротьба, радше навіть пошук споживача. Техногенна цивілізація інформаційного суспільства передбачає нову стратегію взаємозв'язку медіа, інформації та Інтернету. Вона полягає в їхньому взаємовпливі, що виражається в інтернетизації медіа й медіалізації Всесвітньої мережі. У контексті зазначеного Інтернет модифікує традиційні ЗМІ — періодику, радіо, телебачення, однак водночас і вони змінюють його — перетворюють Всесвітню мережу на стартовий майданчик трансмедійного виробництва. Означена стратегія взаємозв'язку та її процеси є неминучими. Адже й традиційні, й нові медіа об'єднані спільним комунікаційним простором. Не слід забувати й про давню, проте й досі використовувану у відповідних наукових колах гіпотезу німецького журналіста Вольфганґа Ріпля (1864–1938) — так званий Закон Ріпля. Цей закон стверджує про невитіснення новими медіа своїх попередників. Вольфганґ Ріплє вважав, що нові, більш високорозвинені ЗМІ ніколи не замінять старих — натомість шукатимуть для себе нові завдання й сфери застосування.

Ми відокремлюємо класичні масмедіа від нових інтерактивних медіа не лише по технічних ознаках. Так, масмедіа досягають стабільності завдяки внутрішньому схематизму, а інтерактивні медіа знаходять стабільність завдяки зворотному зв'язку. Масмедіа роблять можливою світову комунікацію шляхом розширення мовлення, Інтернет робить можливою світову комунікацію, зв'язуючи окремі світи в мережу [1, с.10].

Переведення в цифровий формат всіх даних вперше в історії створило можливість зв'язати один з одним всі медіа, що транслюють зображення. Старі медіа, тим самим, виявилися не витисненими, а доданими до цього загального функціонального взаємозв'язку. Можна тому передбачити, що саме старі медіа, такі як газета, в майбутньому вироблять нове розуміння себе і свого місця. Тому, мабуть, треба чекати не медіаканібалізма, а радісного медіа співіснування. Для друкарських медіа нові медіа не становлять смертельної небезпеки, але вимушують їх до нового позиціонування, до усвідомлення своїх специфічних, властивих саме друку сильних сторін. Друкарські продукти володіють незамінними матеріальними якостями, які можна оптимізувати, щоб було приємно брати їх в руки, спокійно читати, швидко переглядати. Їх, нарешті, можна викинути. У цьому газети і журнали завжди будуть попереду мережевого світу, і це дозволить їм вижити. Втеча в Інтернет замість читання газети – це примарна альтернатива. Інформаційний простір інтернет-культури має безліч вимірів. У нього немає природної топографії. Кіберпростір – це територія, яку неможливо картографувати. У неї немає «природних» форм зображення, а тому для представлення даних потрібні метафори. А це якраз і означає, що не обійтися без допоміжних конструкцій старих медіа.

Висновки . 1.Старі медіа слугують метафоричними засобами орієнтації в цифровому просторі. Як відомо, є віртуальні робочі столи, папки, документи, корзини для паперів. Все це означає, що не можна обійтися без стабільної ілюзії знайомого світу. Цифровий простір даних не дає людині можливості зорієнтуватися. 2.Можна передбачити, що життєва значущість друкарських медіа в майбутньому ще зросте. І нові функції старих медіа в цифровому медіаспівтоваристві можна визначити просто – вони дають втіху осяжності, вони пропонують форми для тих, хто шукає сенс, спрощують складне. Вони потрібні як метафоричні дороги навігації в інформаційному просторі. Книга втілює в собі перш за все ідею порядку цілого.3. Не треба ігнорувати тривіальні факти повсякденності. Як і в разі пасивного медіума – телебачення, читання газети – це ритуал. Газета потрібна багатьом як уранішня кава. Читання газети — це лише в окремих випадках пошук інформації, але майже завжди блаженне перегортання: я дозволяю новинам всього світу лоскотати мені нерви.

Література

1. Больц Н. Азбука медиа. – М.: Издательство «Европа», 2011. – 136 с.
2. Кандиба І. Что такое новые медиа? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://moreintelligentweb.net/post/200>
3. Семенюк Г. Нові медіа: сутність, перспективи та загрози. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.newmedia.univ.kiev.ua/2010-11-02-12-33-08/40-2010-11-27-22-10-58/32-where-is-the-static-content>
4. Черных А. Мир современных медиа. — М.: Издательский дом «Территория будущего», 2007. (Серия «Университетская библиотека Александра Погорельского»). — 312 с.
5. Barrat D Media Sociology. London and N. Y.: Routledge, 1994.
6. Boyd-Barrel O., Braham P. P. (eds.) Media, Knowledge, and Power. London: Croom Helm, 1987.
7. Janowitz M. The Study of Mass Communication É International Encyclopedia of the Social Sciences. Vol. 3. N. Y.: Macmillan and Free Press, 1968.
8. Fortunati L. Reflections on Mediated Gossip [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rkcsi.indiana.edu/media/FortunatiPaper.pdf>
9. Morris M., Ogan C. The Internet as Mass Medium É Journal of Communication.1996. Vol. 46. № 1
10. Thompson J. B. Ideology and Mass Culture. Oxford: Oxford University Press, 1990.

УДК 316.752:303.446.2

Соколова К.О.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, факультет соціології молодший науковий співробітник

ДОСЛІДЖЕННЯ ЛІБЕРАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ (ЛІБЕРАЛЬНО-АВТОРИТАРНИЙ НАПРЯМ ДОСЛІДЖЕНЬ)

В статті автор розглядає ліберально-авторитарний напрям дослідження ліберальних цінностей. Даний напрям склався в першій половині минулого століття і на сьогоднішній день продовжує розвиватись. В межах цього напрямку в статті розглянуті найпоширеніші методики дослідження ліберальних цінностей.

Ключові слова:

In the article the author examines the liberal-authoritarian approach to the study of liberal values. This approach formed the first half of last century and today continues to evolve. Within this approach in the article author examines the most common methods of study of liberal values.

Ключові слова: ліберальні цінності, авторитарні цінності, постматеріальні цінності

Keywords: *liberal values, authoritarian values, postmaterialists values*

Актуальність. Як наголошує Девятко І.Ф. в першій половині ХХст. виникає потреба в підвищенні критеріїв науковості соціальних досліджень, з допомогою яких передбачалось здійснити обґрунтування реформ в соціальній сфері. Тому в межах психології, соціології та на перетині цих наук виникає суттєвий інтерес до розробки адекватних, стандартних способів дослідження «суб'єктивних показників». Одним з таких показників стала «установка» (attitude). Дослідження даного явища здійснили суттєвий вплив на відокремлення соціологічної та психологічної традицій дослідження на початку 30-х років ХХст. В подальшому в межах досліджень установок вивчались різноманітні явища серед яких суттєве місце займають політичні цінності. Ґрунтовні дослідження установок здійснили величезний вплив на практику сучасних соціологічних досліджень цінностей, але водночас підняли пласт проблем досягнення якості та надійності даних, і деякі з них досі потребують вирішення.

Мета даної статті розглянути ліберально-авторитарний напрям дослідження ліберальних цінностей.

На сьогоднішній день існує надзвичайно багато різноманітних методик дослідження ліберальних цінностей. В залежності від потреб дослідника та мети дослідження використовують одновимірні, двовимірні та багатовимірні моделі системи ліберальних цінностей. Крім цього достатньо поширені декілька основних підходів до дослідження ліберальних цінностей. Один з підходів спирається на зіставлення консервативних та ліберальних цінностей, погляди на співвідношення яких змінюється від протиставлення, як протилежних полюсів ціннісного континууму до незалежних один від одного цінностей. Інший підхід спирається на поєднання ліберальних та демократичних цінностей, які сприяють взаємному поширенню в суспільстві. Наступний підхід тісно пов'язаний з дослідженням самої сукупності ліберальних цінностей наявної структури та ієрархії. Однак з точки зору найбільшого поширення методик дослідження ліберальних цінностей серед багатьох країн світу виділяється підхід, що базується на зіставленні або протиставленні авторитарних та ліберальних цінностей.

Початок та розквіт масових досліджень авторитарно-ліберальних цінностей припадає на першу половину ХХ ст.. Цьому сприяли декілька обставин. З одного боку розвивались дослідження соціальної установки як потенційної активності по